

[Victor Larsen.]

30 Kr. skal være obligatoriske, hvis man med andre Ord her midt i Kommunernes Regnskabsaar vil gennemføre et Lovforslag, hvor Kommunalbestyrelserne overhovedet ingen som helst Medbestemmelsesret har, saa medfører det efter min Formening den Forpligtelse for Statens Vedkommende, at saa tager den hele Udgiften. Hvis man vil gaa med til en Graduering, til dette, at Kommunerne for deres Vedkommende i nogen Grad kan være medbestemmende, saa kunde man, synes det mig, f. Eks. gøre det saaledes, at Staten for sit Vedkommende tog de seks Syvendele, Kommunerne en Syvendel; det vilde for Landets samtlige Kommuner blive en Udgift paa ca. 650 000 Kr., og det vilde de nok kunne tage. Men fastholder man Lovens Affattelse, at de 30 Kr. skal være obligatorisk, saa synes jeg virkelig ogsaa, Staten maa bære hele Udgiften.

Maa jeg yderligere gøre den Bemærkning, at de Udgifter, der her er Tale om, sikkert vil blive betydeligt større end angivet af den højtærede Socialminister. Jeg tænker ikke her paa Ministerens Beregninger i Bemærkningerne til selve Lovforslaget, de er angivet skønsmæssigt og maa være skønsmæssige, men jeg tænker paa § 297 i Loven om offentlig Forsorg — jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til et kort Citat. Der staar i § 297, 1ste Stykke:

„Ved Afgørelsen af, hvor meget der i det enkelte Tilfælde kan ydes som Kommunehjælp i Form af kontant Pengehjælp eller Naturalier, skal det sociale Udvalg iagttage, at Hjælpen ikke overstiger den Hjælp, paagældende i Henhold til Lov om Folkeforsikring eller denne Lovs foregaaende Kapitel formentlig vilde have kunnet opnaa til Afhjælpning af den foreliggende Trangssituation, hvis han havde opfyldt Betingelserne for at oppebære saadan Hjælp.“

Altsaa, Grænsen i Folkeforsikringsloven vil i mange Tilfælde ogsaa være den Grænse, der maa drages efter § 297 i Loven om offentlig Forsorg, men denne Grænse sættes op, og det vil sige, at Grænsen efter § 297 for Tilfælde, der skønnes at væreigestillede med Tilfældene i Folkeforsikringsloven, altsaa de Tilfælde, vi her taler om, ogsaa sættes op, og det vil medføre en Udgift, som man ikke har taget noget Hensyn til, ikke talt om, da denne Lov blev forelagt.

Hvad nu dernæst § 2 angaar, om Brændselshjælp til arbejdsløshedsforsikrede, vil jeg gerne bemærke, at der jo her, i Modsætning til Lovforslagets første Del, for

første Gang indføres et helt nyt Princip, en helt ny Praksis. Vi er inden for mit Parti ikke Modstandere af, at man forsikrer sig, naturligvis ikke, vi finder det rimeligt og rigtigt, at man arbejdsløshedsforsikrer sig; Staten yder jo ogsaa meget betydelige Beløb til en saadan Forsikring. Men vi maa dog bemærke, at der er jo mange, mange Mennesker her i dette Land, som ikke kan komme ind under en saadan Arbejdsløshedsforsikring, ogsaa mange Mennesker, der er langt ringere stillede end de, som er Medlemmer af Arbejdsløsheds-kasserne. Derfor maa det synes meget betænkeligt at gaa til en Udvidelse af Omraadet for Tildeling af Brændselshjælp saaledes som her foreslaaet.

Saa vidt jeg ved, fandtes der i Arbejdsløsheds-kasserne pr. 31. Marts d. A. en Formue paa 89 Mill. Kr. — hvis mit Tal ikke skulde være helt rigtigt, kan og vil den højtærede Socialminister forhaabentlig rette mig, men det er sikkert ikke meget forkert —, og jeg antager, at dette Millionbeløb, disse 89 Mill. Kr., er blevet forøget i Tiden, der er forløbet siden 31. Marts d. A. Jeg er aldeles ikke misundelig, det falder mig ikke ind, jeg synes for saa vidt, det er udmærket, at der findes en Reserve inden for Arbejdsløsheds-kasserne, men enhver maa dog indrømme, at den er ikke ubetydelig, denne Reserve. Jeg henpeger endvidere paa det Forhold, at da Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring blev fornyet i dette Foraar, skete det jo paa den Maade, at Statens, det offentliges, Udgifter blev betydelig større end hidtil. Ærede Medlemmer af dette høje Ting vil kunne erindre, at mit Parti var med til at gennemføre Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring i 1932... det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen nikker, men jeg gør samtidig opmærksom paa, at vi var jo ikke med til at indføre de uheldige Refusionsbestemmelser i 1933, og vi var imod at forhøje det offentliges Tilskud, saaledes som det skete i indeværende Foraar, i sidste Samling.

Naar henses til, at denne Lovgivning kun kommer en Kreds af Mennesker til gode, og langt fra de allerfattigste, i alle Tilfælde, naar henses til, at Arbejdsløsheds-kasserne har en meget betydelig Formue, naar henses til, at det offentliges Udgifter endnu i indeværende Foraar blev forøget, ja, saa maa vi jo mene, at Tidspunktet til at kræve yderligere Tilskud — og det er jo i og for sig det, der er Tilfældet — ikke helt er inde nu. Vi afviser ikke dermed enhver Forhandling om disse Spørgsmaal, det er ikke Coutume fra mit Partis Side at afvise